

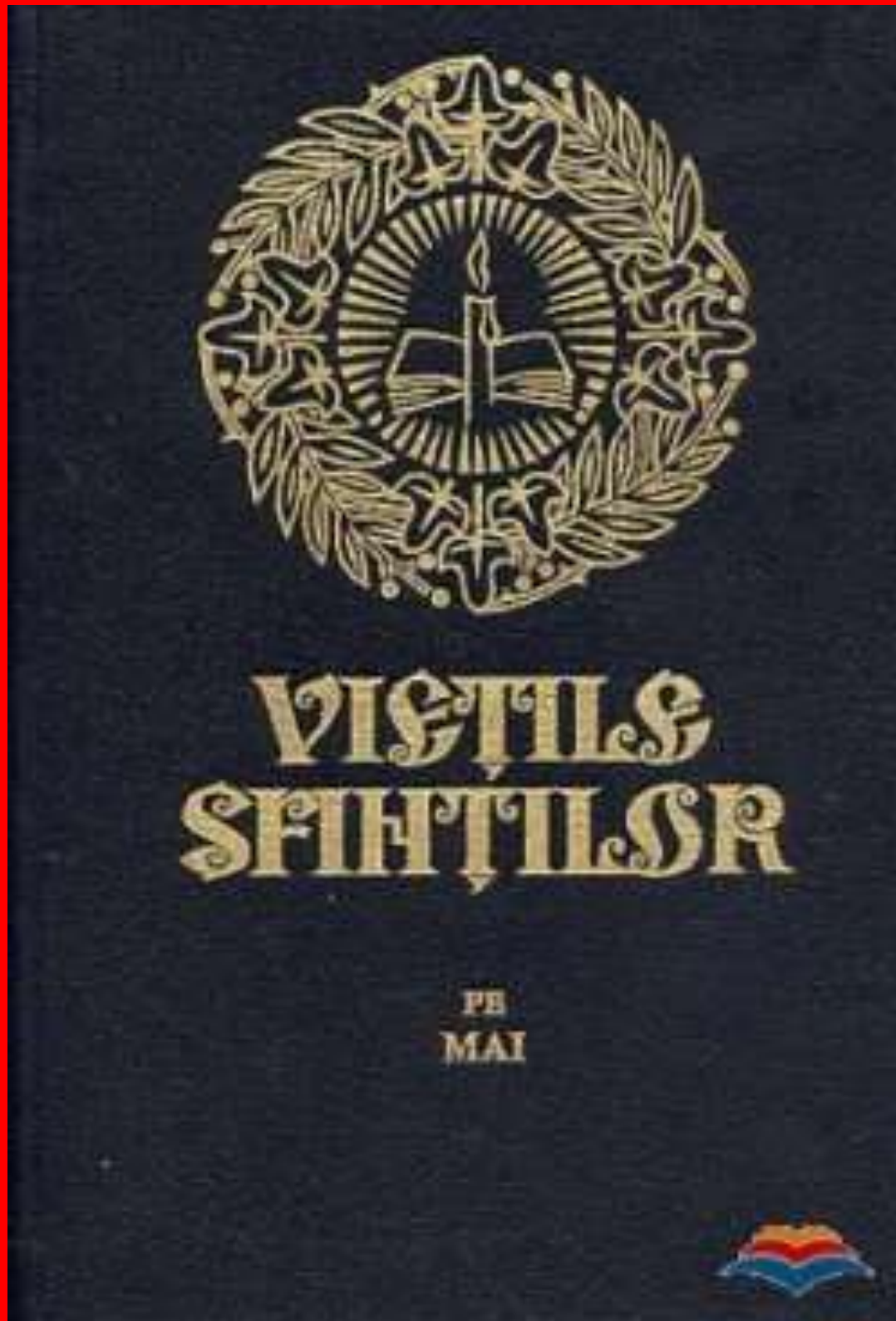
TEZĂUR LITURGIC

24 MAI

**VIATA
SF. CUVIOS
SIMEON
STÂLPNICUL
DE LA
MUNTELE MINUNAT**

ROMAN, 1996

24 mai

Viața Cuviosului Simeon Stîlpnicul, din Muntele Minunat

Un tînăr oarecare cu numele Ioan, de neam din Edesa, l-au adus părinții săi în Antiohia, vrînd să-l căsătorească; deci, văzînd o fecioară frumoasă cu numele Marta, au zis părinților ei să o dea în căsătorie fiului lor. Părinții fecioarei s-au învoit la aceea, dar ea nu voia să se mărite, dorind să se facă mireasă lui Hristos, și să-și păzească fecioria sa nespurcată. Fiind silită de părinți spre nuntă, ea a alergat la biserica Înaintemergătorului, care este dinaintea cetății Antiohiei și, căzînd, se ruga cu lacrimi, ca Domnul să rînduiască pentru dînsa lucrul cel de folos. Și i-a fost ei acolo o vedenie dumnezeiască poruncindu-i să se supună părinților și să se însoțească cu bărbat. Deci, fecioara, plecîndu-se la voia Domnului, s-a însoțit cu Ioan. Ea îi era lui nu numai ajutătoare vieții, dar și povățuitoare spre mîntuire, îndemnîndu-l totdeauna spre lucrul cel bun. Ea își împodobește viața cu postire, cu înfrînare și cu rugăciune, sînguindu-se a plăcea lui Dumnezeu.

Adeseori cinstita Marta alerga la biserica Înaintemergătorului și se ruga cu multă osîrdie

Sfântului Ioan, patronul acelei biserici, ca să mijlocească la Dumnezeu cu rugăciunile lui, darul de a naște un prunc parte bărbătească. Pentru aceasta se făgăduia că, de va naște un prunc, o să-l aducă la Dumnezeu, precum a adus Ana pe Samuel spre slujbă. După un an i s-a arătat la rugăciunea cea de noapte, pe cînd ea dormita, Sfântul Ioan Înaintemergătorul în biserica sa, zicîndu-i: "Nădăjduiește, femeie, că rugăciunea ta este primită și-ți vei cîștiga cererea. Ca semn al binecuvîntării lui Dumnezeu să-ți fie ție acest bulgăr de tămîie binemirositoare; și-i dă un bulgăre de tămîie mirositoare, zicîndu-i: Cu acela cădește-ți casa".

Deșteptîndu-se Marta din dormitare, a găsit în mînă acel bulgăre de tămîie, al cărui miros era negrăit. Apoi, iarăși i s-a arătat Mergătorul Înainte, zicîndu-i: "Mergi la bărbatul tău, că vei zămisli fiu, și-l vei numi Simeon. El va suga lapte numai din sînul cel drept iar de cel stîng nu se va atinge, căci va fi fiu al dreptății. El nu va gusta carne, vin sau vreo mîncare făcută cu meșteșug omenesc, ci numai pîine, miere și sare; iar băutura lui va fi apa. Tie ți se cade să-l păzești cu toată atenția în copilăria lui, ca pe acel ce are să fie vas sfînt, spre slujba Domnului Dumnezeuului nostru. După doi ani de la nașterea lui, îl vei aduce aici în biserica mea și-l vei boteza. După ce s-o învrednici de darul

Sfântului Botez, atunci ți se va vesti ce va să fie pruncul acela".

Marta, umplându-se de spaimă și de negrăită bucurie din vedenia aceea, da mare mulțumire lui Dumnezeu și Sfântului Ioan Înaintemergătorul. Apoi, întorcându-se acasă la bărbatul său, a zămislit prunc în pîntecele său și, împlinindu-se vremea, a născut fără de durere fiu, pe care l-a numit Simeon și-l hrănea din sînul cel drept. Altădată, vrînd să se încredințeze cu adevărat de ceea ce i s-a grăit în vedenie de Sfântul Ioan Înaintemergătorul, că pruncul ce se va naște nu se va atinge de sînul cel stîng, îl pune la sînul cel stîng, iar el, plîngînd, își întorcea capul său, nevoină să sugă. Cu creșterea lui s-a mai făcut și această minune. Dacă în vreuna din zile maica sa gusta carne sau vin, în acea zi pruncul nu voia să sugă sîn, ci rămînea flămînd pînă a doua zi; iar mama, cunoscînd pricina aceasta, se înfrîna în toate zilele de carne și vin și hrănea cu post pe cel ce avea să fie pustnic mare.

Cînd pruncul a ajuns la vîrsta de doi ani, părinții săi l-au dus în biserica Mergătorului Înainte, unde l-au botezat. După botez, pruncul îndată a grăit aceste cuvinte: "Am tată și nu am tată; am mamă și nu am mamă". El a spus aceste cuvinte șapte zile de-a rîndul, de care lucru se minunau atît

părinții, cît și toți cei ce-l auzeau; deci, l-au cunoscut că are să fie următor nu celor pămîntești, ci celor cerești. După ce pruncul a fost înțărcat, se hrănea cu pîine, cu miere și cu apă; iar carne nu mîncea nicidecum, nevoind să primească nici o fiertură.

Pe cînd pruncul era de cinci ani, s-a întîmplat în Antiohia cutremur mare de pămînt, pe vremea împărăției marelui Justinian. În vremea aceluia cutremur s-au dărîmat o mulțime de case, care au acoperit pe locuitorii lor; asemenea s-a dărîmat și casa părinților săi și, fiind înăuntru numai tatăl său, l-a omorît; iar maica sa a rămas vie, deoarece în acea vreme înfricoșată a cutremurului, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, nu s-a aflat în casă, ci se dusesese la o casă oarecare spre a se ruga. Pruncul deasemenea nu era aca-să, ci era în biserica Sfîntului Întîiului Mucenic Ștefan, și acolo păzindu-se de Dumnezeu, a rămas neatins.

Pruncul, ieșind din biserică, nu știa unde să se ducă, fiind multe case căzute; iar casa lui nu și-o mai cunoștea ci, umblînd, rătăcea prin dărîmăturile Antiohiei, pînă ce o femeie oarecare dreptcredincioasă care-i cunoștea părinții, văzînd pe pruncul Simeon rătăcind, l-a luat în spatele ei și l-a dus la un munte ce era aproape de cetate - că acolo era locuința ei.

Deci, fericita Marta, maica lui Simeon, văzându-și casa dărîmată și că toți cei ce s-au aflat în ea n-au mai rămas vii, socotea că împreună cu bărbatul ei a murit și pruncul, zdrobindu-se de pereții de piatră; pentru aceasta se tînguia foarte mult. După șapte zile, i s-a arătat ei Sfîntul Ioan Botezătorul și i-a spus că pruncul ei este viu și petrece la o femeie în afara cetății. Atunci ea, ducîndu-se la muntele acela, a găsit pe Simeon la femeia cea zisă mai sus și cunoscută. Iar ea a spus cu mirare mamei, că în toate acele șapte zile, pruncul n-a voit să guste nici un fel de mîncare, ci numai de două ori a primit puțină pîine și apă. Luîndu-și maica pe fiul său, l-a dus în biserica Sfîntului Ioan Înaintemergătorul și acolo a dat mulțumire lui Dumnezeu și sfîntului pentru că i-a păzit pruncul viu; apoi a plecat.

Într-una din zile, Marta se gîndea în sine la vedeniile care i s-au arătat ei despre prunc și la lucrurile cele de mirare care se petrecea acum cu ea; și, nepricepînd ce o să mai fie pe urmă cu acel prunc, a dormit și a văzut o vedenie în acest fel: I se părea că se vede pe dînsa într-aripată și zbura ținînd în mîini pruncul, înălțîndu-l pe el cu darul Domnului și zicînd: "Fiule, în acest fel am dorit să văd înălțarea ta; deci să mă izbăvească cu pace Ziditorul meu, ca una ce m-am învrednicit a fi

binecuvîntată între fecioare; căci dau rodul pîntecelui meu Celui Preaînalt".

După aceasta maica petrecea cu pruncul la un oarecare loc în Antiohia, ce se numea Heruvim. Acel loc se numea astfel pentru că Tit, fiul lui Vespasian împăratul Romei, pustiind cu război Ierusalimul, a luat din biserica Ierusalimului doi heruvimi de aur, care fuseseră pe chivotul Legii, și i-a dus pe ei în Antiohia; iar locul unde au fost puși acei heruvimi se numea Heruvim.

Fericita Marta, petrecînd acolo împreună cu fiul său, pruncul Simeon, a văzut o vedenie ca aceasta: Vedea pe Domnul nostru Iisus Hristos, șezînd pe scaun înalt și mulți dintre drepti adunîndu-se de pretutindeni; iar cărțile vieții erau deschise, pentru că se făcea judecata. La răsărit se vedea Raiul desfătării, iar la apus focul gheenei. Și a zis către dînsul Duhul Sfînt: "Ascultă, pruncule și înțelege cele ce le vezi aici. Sîrguiește-te să placi lui Dumnezeu, ca să te învrednicești de cinste, împreună cu sfinții și să cîștigi negrăitele bunătăți, pregătite celor ce iubesc pe Dumnezeu". Din această vedenie s-a înțelepțit pruncul prin dumnezeiasca înțelepciune și i s-a dat lui descoperirea celor neștiute și vederea tainelor celor ascunse.

După puțină vreme a văzut pe un bărbat minunat la vedere, îmbrăcat în haină albă, zicînd către dînsul: "Urmează-mă!" Simeon a mers după el. Iar bărbatul ce i se arătase l-a dus în părțile Tiberiei, care este aproape de Seleucia, și l-au pus pe el într-un munte pustiu, sub care era un sat ce se numea Pilasa. Acolo, în muntele cel pustiu, petrecea cu fiarele ca și cu niște miei, de vreme ce numai pe acelea le avea împrejur viețuitoare; iar de oameni nu era văzut nicidecum. El era luminat noaptea și ziua de o negrăită lumină; iar hrana i se aducea de bărbatul acela, care îl adusesese pe el acolo, și care, adeseori arătîndu-i-se lui, îl povățuia întru toate și îi dădea hrană la vreme.

După cîtva timp, cu povățuirea aceluiași bărbat, s-a suit în vîrfurile muntelui și a aflat o mănăstire mică, în care era un egumen, stînd pe stîlp, cu numele Ioan. Acelui egumen i se arăta adeseori vedenii despre Simeon cel ce era să vină la dînsul. Uneori vedea un prunc în haină, venind cu căruța la mănăstirea lui, alteori îl vedea umblînd prin văzduh și zburînd pe deasupra mănăstirii, iar alte ori stînd pe un stîlp luminos, și cu acel stîlp se apropia de mănăstire. Apoi vedea și pe un înger arătîndu-i lui pe pruncul acela și zicîndu-i: "Acesta este acela prin care vei cîștiga mîntuirea! Deci, egumenul spunea acele vedenii monahilor celor ce petreceau cu dînsul. Cînd fericitul Simeon, cu

povățuirea lui Dumnezeu a venit la mănăstirea lui, monahii se minunau, cum un prunc ca acesta, abia de șase ani, a putut să umble prin atâtea locuri pustii și să vină la mănăstirea aceea.

Egumenul Ioan, văzîndu-l de pe stîlp, a cunoscut îndată pe prunc, căci pe unul ca acela îl vedea de multe ori în vedenie. Deci, s-a bucurat foarte mult de venirea lui și, chemîndu-l la sine, l-a luat în brațe și l-a sărutat, mulțumind lui Dumnezeu cu lacrimi. Pruncul era foarte frumos la față, cu părul galben, cu ochii luminoși și plăcuți; chiar din privirea corpului lui se arăta frumusețea sufletului. El era blînd, tăcut, grabnic în răspuns, înțelept în cuvinte, plin de cereștile daruri, petrecînd în liniște în mănăstirea aceea. Postirea lui era astfel: el mîncea linte muiată în apă, uneori după trei zile, alteori după șapte, iar alte ori după zece zile bea puțină apă.

Fericitul Ioan, egumenul stîlpnic, se minuna foarte mult de acest lucru. În mănăstirea aceea era un om prost, care păștea turma. Acela, văzînd postirea pruncului cea mai presus de fire, s-a umplut de zavistie diavolească și voia să-l ucidă. Dar cînd a voit să înceapă acel lucru rău gîndit în sine, îndată i s-a uscat mîna și din această pricină s-a îmbolnăvit foarte rău cu trupul, încît era aproape de moarte. Pentru aceasta și-a mărturisit cu

pocăință păcatul, atît egumenului, cît și fericitului prunc Simeon. Pruncul, fiind fără de răutate, nu numai că i-a iertat păcatul acela, ci s-a rugat lui Dumnezeu pentru el, încît, atingîndu-i mîna lui, îndată i-a tămăduit-o și astfel tot trupul i l-a făcut sănătos.

Din acea vreme, egumenul și frații cinsteau foarte mult pe acest fericit prunc, ca pe acela pe care Domnul i l-a ales din pîntecele maicii sale și l-a sfințit spre slujba Sa. După aceea, Fericitul Simeon s-a rugat să i se zidească un stîlp aproape de al părintelui Ioan. Deci, îndată, după dorința lui, i s-a zidit un stîlp lîngă stîlpul părintelui Ioan, și acolo s-a suit pruncul, îmbrăcat în călugărie de Cuviosul Ioan, fiind numai de șapte ani. Astfel stătea acolo, urmînd părintelui său, Ioan Stîlpticul.

La începutul șederii lui acolo, i s-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos în chip de prunc, strălucind cu negrăită frumusețe. Văzîndu-l Sfîntul Simeon, s-a aprins cu toată inima de dragostea către El, căci L-a cunoscut că este Stăpînul său. Deci, luînd îndrăzneală, a zis: "Doamne, cum Te-au răstignit iudeii?" Iar Domnul, întinzînd mîinile în chipul crucii, a zis: "Așa m-au răstignit iudeii, însă Eu singur am voit să mă răstignesc; iar tu îmbarbătează-te și te întărește, răstignindu-te împreună cu Mine în toate zilele". De atunci,

plăcutul lui Dumnezeu și-a uitat trupul său și se asemena celor fără de trupuri, avînd viață îngerească. Și astfel întrecea în nevointă pe starețul său; pentru că starețul cînta în toate nopțile treizeci de psalmi, iar Simeon cînta cincizeci și une-ori, optzeci. De multe ori citea toată psaltirea într-o noapte, nedormind de loc; și astfel slăvea pe Dumnezeu toată ziua.

Starețul, văzîndu-l astfel și temîndu-se ca nu cumva să slăbească de atîtea nevoințe, îl sfătuia, zicîndu-i: "Fiule, încetează de la atîta osteneală, care covîrșește puterea omenească; pentru că nici nouă nu ne dai odihnă. Ție îți este destul, că din scutece te-ai răstignit împreună cu Hristos; dar ți se cade a avea puțină grijă și de trupul tău, a-i lăsa lui puțin somn și a-i da hrană cu măsură, ca să poată purta pînă la sfîrșit ostenelile vieții pustnicești. Nu spurcă pe om mîncarea și băutura, deoarece Domnul zice în Sfînta Scriptură: Toată verdeața de mîncare, am dat-o vouă spre hrană". Fericitul Simeon a răspuns starețului: "Deși nu spurcă hrana pe om, însă îi naște gînduri spurcate, îi întunecă mintea, înrădăcinează și îngroașă patima și preface pe omul cel duhovnicesc în trupesc, pironindu-i gîndul de poftele cele pămîntești; iar nouă, celor ce ne învățăm ziua și noaptea în legea Domnului, se cade să ne temen, ca să nu ne răpim cîndva cu amăgirea somnului și

astfel să cădem în trîndăvie, precum zice proorocul: "A adormit sufletul meu de trîndăvie...". Mai ales se cade cu neadormita trezvie să deschidem gura spre mărirea lui Dumnezeu, ca să tragem de sus darul Sfîntului Duh. Dar ce-ți este ție, o, părinte, de cuvintele mele? Eu îmi pun singur legile acestea, iar nu altora, deoarece mie îmi este de trebuință ca, prin multă asprime, să-mi muncesc trupul meu cel tînăr". Starețul s-a minunat de un răspuns ca acesta cu bună înțelegere al pruncului celui tînăr.

Lui Simeon, fiind strălucit cu lumina Sfîntului Duh, i s-a descoperit toată împărăția diavolului și toate nălucirile. El a văzut pe cel mai mare al întunericului, șezînd pe un scaun mare, avînd o cunună strălucitoare pe capul lui, iar cetele drăcești, stînd înaintea lui. Astfel se putea vedea stînd înaintea lui, toate podoabele cele pregătite spre deșarta înșelăciune: aurul, argintul, pietrele cele de mult preț și mărgăritarele; dar toate acelea erau ca noroiul. Acolo se auzeau glasuri de trîmbițe, de fluieri, de cimpoi și de diferite instrumente muzicale. Se vedea păcatul în chip de fecioară frumoasă, căreia îi urmau ca slugile, ispititorii cei ce îndeamnă și amăgesc spre păcat. Acolo se vedea duhul vicleșugului, duhul necurăției, duhul lenevirii și duhul iubirii de argint, căscînd cu gură nesățioasă și poftind să

înghită toată lumea. Acele duhuri înșelătoare se sîrguiau să ispitească și pe Simeon spre iubirea păcatului. Pentru aceasta, îl chemau spre păcat cu cuvinte spurcate.

Dar el, înarmîndu-se cu arma cea obișnuită, adică cu semnul Sfintei Cruci și chemînd numele lui Hristos, deodată au pierit de la sine nălucirile cele drăcești, așa precum raza soarelui gonește întunericul. Deci, privind spre biserică, a văzut Scaunul lui Dumnezeu, de la care ieșea slava lui Dumnezeu și care strălucea pe Simeon. Deci, a trimis din Biserică la el unul din patriarhi, avînd în mîini niște mir de bună mireasmă pe care, turnîndu-l pe capul lui Simeon și ungîndu-l, i-a zis: "Cu puterea acestei ungeri, vei izgoni pe diavoli; iar, încingîndu-se cu dumnezeiasca putere de sus, îi vei tăia cu miile și-i vei birui. Așadar, îndrăznește, nădăjduind spre Ziditorul, căci vrăjmașul nu va spori nimic asupra ta și fiul fărădelegii nu va putea să-ți facă nici un rău!" Din acel ceas, Fericitul Simeon a luat putere asupra duhurilor celor necurate și a început a le izgoni din oameni și a tămădui toate bolile.

Într-una din zile, Simeon Stîlpnicul, robul lui Dumnezeu, a zis către fericitul stareț Ioan Stîlpnicul: "Părinte, nu cu multe zile mai înainte de aceasta, mi-a arătat Domnul stăpînirea satanei și

pierzătoarele lui bogății. Am văzut meșteșugurile lui, cum se sîrguiește să pornească război asupra celor îmbunătățiți". Zis-a Ioan către Simeon: "Fiule, Dumnezeu să te păzească pe tine de vicleșugurile lui". Simeon a zis: "Blestemata putere a satanei, măcar de se sîrguiește cu dinadinsul să scornească răutăți spre noi, dar nimic nu sporește".

Văzînd starețul că pruncul socotește întru nimic ispitele vrăjmașului și, temîndu-se să nu cadă întru înălțarea minții a zis către dînsul: "Fiule, nouă ni se cade însă să ne temem de meșteșugurile diavolului cele de multe feluri. Să nu ne nădăjduim spre fapta cea bună a noastră, că vrăjmașul s-a îmbrăcat cu înfățișări de fier, gătind totdeauna cursa asupra monahilor celor tineri; și de ar afla diavolul întru dînșii vreme cuvioasă lui însăși, îndată năvălește cu putere, ridicînd război greu întru dînșii. Nouă ni se cade mai ales, a ne ruga lui Dumnezeu și a chema pe Emanuel, ca să fie totdeauna cu noi și să surpe toată puterea vrăjmașului".

Vorbind ei acestea a auzit satana și, umplîndu-se de mînie, scrișnea cu dinții asupra tînărului. Apoi a început cu năluciri înfricoșate asupra aceluia, închipuindu-se în balauri și în fiare cumplite, repezindu-se asupra lui ziua și noaptea, ca și cum ar fi vrut să-l înghită. Fericitul Simeon, luîndu-și

de ajutor pe Cel Preaînalt și înarmându-se cu arma Sfintei Cruci, zicea: *Nu mă voi teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de întâmplare și de dracul cel de amiază.*

Într-o noapte a lunii lui decembrie, în a doua strajă a nopții, diavolul, adunându-și toate cetele lui, a năvălit fără de veste asupra lui, făcând gălăgie mare. Deci, rupînd acoperămîntul, ce era deasupra fericitului Simeon, l-a aruncat într-o rîpă; dar mîna Domnului era asupra pruncului, întărindu-l. Fericitul Simeon stătea neclintit nu numai cu trupul, dar și cu mărimea de suflet, deoarece nu s-a temut de năvălirea vrăjmașului. După aceasta, diavolul a ridicat din mare un vînt silnic și vifor - vînt de tulburare -, a făcut înfricoșate tunete și fulgere, izbind toată noaptea în stîlpul lui Simeon. Cuviosul Ioan, socotind că Simeon a fost ucis de acele tunete înfricoșate, plîngea și chema pe monahi să meargă să-l vadă de este viu; iar monahii nu i-au răspuns, pe de o parte, temîndu-se de înfricoșările acelea, nevrînd să iasă din chilii, iar pe de alta, că erau porniți cu urîciune de diavol asupra pruncului, pentru că ziceau în sine: "Unde este acum postirea aceluia care covîrșește puterea omenească? Unde sînt nevoințele lui? Unde sînt facerile lui de minuni? Ajută-și acum singur!"

Fericitul prunc Simeon, auzind că starețul plînge pentru el, a strigat către dînsul, zicînd: "Părinte nu te mîhni de mine că, acoperindu-mă cu darul lui Hristos, n-am pătimit nici un rău; iar diavolul este rușinat. Făcîndu-se ziuă, monahii au mers la stîlpul lui Simeon, socotind că vor găsi pruncul mort; dar, văzîndu-l viu, vesel și luminat la față ca un înger al lui Dumnezeu, s-au rușinat. Ei, de asemenea, au fost defăimați de starețul Ioan; și astfel, rușinîndu-se, s-au dus la chiliile lor. Auzind Efrem, arhiepiscopul Antiohiei, de fericitul Simeon că petrece viața aspră, a venit să-l vadă. Văzînd pe prunc tînăr, atît de desăvîrșit în fapte bune și răstignit împreună cu Hristos, a preamărit pe Dumnezeu cu lacrimi. Apoi, întorcîndu-se în cetate, povestea tuturor spre folos de petrecerea cea aspră în pustnicie a robului lui Hristos.

De atunci au început mulți din monahi și din mireni a veni la el; unii ca să-l vadă; alții dorind să se îndulcească de vorba lui cea de Dumnezeu insuflată; iar alții, căutînd tămăduiri de bolile trupești de la doctorul cel fără de plată.

Fericitul Simeon a cerut de la cei ce veneau la el o haină aspră de păr, cu care și-a învelit în taină trupul lui cel gol. Haina aceea l-a ros pînă la oase, curgînd mult sînge din răni și, um-plîndu-se de sînge, s-a lipit de trup și din această pricină carnea

putrezea. Iar el răbda toate acestea cu vitejie. Atunci a început a ieși miros din trupul cel putred, iar frații cei ce se suiau la el pe stîlp, căuta să știe de unde iese acel miros și, aflînd pricina acelui miros, au spus de aceasta părintelui Ioan. Iar el, îngreuindu-se pentru un lucru ca acela, a poruncit ca să scoată încet tîrsina de pe trupul lui Simeon și l-a certat, ca să nu mai facă trupului său o muncă aspră ca aceea.

Fericitul Simeon mai avea și darul învățăturii, care ieșea ca un rîu din gura lui. Deci, starețul, chemînd pe frați, porunceă sfîntului să grăiască către ei cuvînt de învățătură, ascultîndu-l singur cu dulceață. Pruncul cel tînăr era dascăl preaînțelept și folositor monahilor celor bătrîni; pentru că Duhul Sfînt era în gura lui și toți se mirau de darul înțelepciunii ce ieșea din gura lui. Starețul numea pe Simeon noul David și spunea pentru dînsul o vedenie pe care a văzut-o în vis: "Am văzut o putere oarecare dumnezeiască, ce avea în dreapta un fagure de miere și-l storcea deasupra capului pruncului, iar mierea din fagure curgea pe capul lui".

Un alt stareț întreba: "Sînt oare porumbei în stîlpul acesta?" Iar frații îi răspundeau: "Nu sînt". Zis-a starețul: "Eu am văzut un porumbel purtător de lumină, zburînd prin ușă înăuntru la prunc și

după un ceas a ieșit iarăși afară, zburînd spre cer. Acestea vorbindu-le între ei, fericitul Simeon a venit într-o uimire, și s-a văzut pe sine răpit la înălțime și cu lărgimea zbura ca o pasăre prin toate părțile lumii. Apoi, era ridicat în sus pe șapte trepte, unde, asemenea cu Sfântul Apostol Pavel, a văzut ceea ce nu i-a văzut ochiul și a auzit ceea ce nu i-a auzit urechea, și iarăși pogorîndu-se, întreba pe cel ce-l ducea: "Ce sînt acestea ce se văd?" Iar acela a răspuns: "Acestea sînt cele șapte ceruri, către care ai fost răpit". Apoi a văzut Raiul, răsaduri frumoase de flori, palate mari luminoase și un izvor din care izvorau miruri. El n-a văzut pe nimeni acolo, decît pe Adam și pe tîlharul cel cu bună înțelegere. Fericitul Simeon, venindu-și în sine, a spus această vedenie starețului său. Și acela i-a zis: "Fiule, bine este cuvîntat Domnul, Cel ce ți-a dat ție un dar ca acesta". Deci, pruncul sporea întru pustniceștile osteneli. Cînd venea la dînsul cineva fără îmbrăcăminte, el se dezbrăca de haina sa și o dădea aceluia, iar el ședea dezbrăcat.

Acestea le făcea de multe ori, nu numai vara, dar și iarna. Iar starețul, nevoind a-l lăsa astfel, îl îmbrăca cu haină, ca să nu moară de frig. Iar el, lovindu-se în piept, plîngea, zicînd: "Vai, mie, ticălosul, cum sfinții patruzeci de mucenici au răbdat pentru Hristos în iezer gerul și gheața, iar eu nu mă învrednicesc ca de acest ger să mă

îngheț? Cum voi scăpa de veșnica scrișnire a dinților și cum voi câștiga împărtășirea cu sfinții?" Astfel, se tînguia de aceasta foarte mult. Iar starețul, mîhnindu-se, îi zicea: "Ce mai voiești să mai faci tu, Simeoane? Tu ai numai un cuget, adică să te ucizi pe tine singur!" După o vreme oarecare, Simeon și-a găsit o muncire ca aceasta: A stat pe picioarele sale un an întreg, pînă ce i-au putrezit coapsele și pulpele, astfel că ieșea mare putoare din dînsul. Părintele Ioan a chemat un doctor, vrînd să tămăduiască rănilor lui Simeon. Dar, Simeon, zîmbind, a zis: "Viu este Domnul meu, că nu se va atinge de mine mîna și ajutorul omenesc". Atunci Domnul fără de veste i-a dat sănătate; astfel că s-a sculat întreg cu amîndouă picioarele și cu coapsele, nemaiavînd nici urmă de răni. Pentru aceasta, dînd mulțumire lui Dumnezeu, a stat în genunchi multă vreme.

Venind praznicul Sfintelor Rusalii, în ziua dinaintea praznicului, fericitul Simeon a zis către Cuviosul Ioan: "Părinte, cine este vrednic să primească în limbi de foc pe Sfîntul Duh, precum l-au primit Sfinții Apostoli?" Grăit-a lui starețul: "Nu căuta lucrurile cele mai înalte decît tine și nu cerceta pe cele neștiute, ci ceea ce-ți este poruncit, aceea să gîndești". Pruncul zise: "Scriș este, *voia celor ce se tem de El o va face Domnul și rugăciunea lor va auzi și îi va mîntui*". Zicînd acestea, și-a

ridicat ochii în sus și s-a rugat din toată inima, zicînd: "Doamne, cel ce ai trimis Sfîntul Tău Duh peste sfinții Tăi ucenici și apostoli, trimite și peste mine darul cel din bunătatea Ta și mă învrednicește ca să învăț poruncile Tale, pentru că ești puternic a-ți săvîrși laudă din gura pruncilor și să grăiesc cuvintele vieții veșnice".

Astfel rugîndu-se el, îndată Duhul Sfînt S-a pogorît din cer peste dînsul ca o lumină aprinsă. Atunci inima lui s-a umplut de înțelepciune și de înțelegere și grăia multe din dumnezeiasca Scriptură; și nimic nu putea să se împotrivească înțelepciunii duhului, care petrecea în dînsul. El spunea nu numai cu gura, ci și în scris, cuvinte folositoare de suflet pentru viața monahicească, pentru pocăință, despre întruparea lui Hristos și despre judecata ce va să fie. El tâlcuia multe lucruri neînțelese din Sfînta Scriptură; iar starețul se minuna foarte mult de un dar ca acela al lui Dumnezeu, care era în pruncul cel tînăr și zicea: Asupra acestui prunc s-a împlinit ceea ce a scris David: "Cuvîntul Domnului l-a aprins pe el...". Acum am cunoscut că acest prunc face lucruri minunate, nu mai puțin, mi se pare, decît Apostolii. Și toți monahii se minunau și au început a se teme de el, înspăimîntîndu-se de învățătura lui și de minunile ce se făceau de dînsul.

Unii din monahii aceia, au văzut în vedenia visului, trei cămări cu câte trei scaune și trei cununi erau pe scaune. Și întrebînd ei: "Cui este gătită slava aceea ce se vede?" S-a auzit un glas zicînd: "Pruncului Simeon!"

Fericitul Simeon, strălucind ca soarele prin viața cea îngerească, își îndrepta cugetul său de la cele pămîntești spre cele cerești. El a voit ca prin stîlp mai înalt să se apropie de cer; deci, i s-a zidit un alt stîlp, care avea patruzeci de trepte. Cînd fericitul Simeon voia să urce stîlpul acela, arhiepiscopul Antiohiei și episcopul Seleucie, auzind de acestea, au venit în mănăstirea aceea cu clerul lor. Deci, aprinzînd lumînări, au luat cu bună cucernicie pe dumnezeiescul prunc Simeon și l-au dus mai întîi în biserică, apoi în Sfîntul Altar, unde l-au hirotonit diacon. După aceea l-a urcat cu psalmi și cu cîntări pe stîlpul cel mai înalt. Sfîntul Simeon a stat pe acel stîlp opt ani. Deci, stînd el acolo pe stîlpul cel mai înalt, arăta viața mai presus de fire, asemănîndu-se heruvimilor, astfel că neîncetat preamărea pe Dumnezeu. Dar, ca să nu se laude tot trupul înaintea lui Dumnezeu cu voința Lui, a ridicat satana asupra lui un greu război trupeșc, și astfel, voia să-l spurce prin nălucirea visului. Iar el, împotrivindu-se ispitei, nu și-a dat somn ochilor săi, ci se ruga lui Dumnezeu cu multe lacrimi, ca

să-i fie ajutător împotriva vrăjmaşului, care s-a sculat asupra lui şi să-l umbrească în ziua războiului. El a văzut un bărbat luminos, cinstit şi cărunt, pogorîndu-se de sus, îmbrăcat cu veşminte preoţeşti, avînd în mîini un potir cu dumnezeieştile Taine ale Preacuratului Trup şi Sînge al Domnului nostru Iisus Hristos, şi s-a umplut văzduhul de negrăită bună mirosire. Deci, apropiindu-se de dînsul bărbatul acela ce se vedea luminos, l-a împărtăşit cu Sfintele Taine şi i-a zis:

"Îmbărbătează-te şi să se întărească inima ta, că de acum nu te vor mai supăra nălucirile din vis! Dar numai păzeşte-te cu dinadinsul de gîndurile tale şi nădăjduieşte spre Dumnezeu! Sfîntul Simeon, umplîndu-se de preamultă bucurie şi de negrăită dulceaţă din vedenia aceea, lăuda pe Domnul. Apoi se păzea de gîndurile care năvăleau, precum şi de vorbirile omeneşti; de vreme ce în toate zilele petrecea închis pînă la al nouălea ceas, nevoină să vorbească cu nimeni, decît cu Unul Dumnezeu.

Sosind fericitul sfîrşit al părintelui stareţ Ioan Stîlpnicul, pe care Sfîntul Simeon l-a văzut mai înainte, a trimis la dînsul, zicînd: "Nu te mîhni, părinte, dacă vei auzi de ziua ducerii tale, căci această datorie este pentru toţi oamenii de obşte. Eu am cunoscut că astăzi te cheamă Hristos la odihnă ca, după osteneli, să te odihneşti cu sfinţii.

Deci, o, părinte, să-mi dai mie binecuvîntarea lui Avraam, să-ți aduci aminte de mine cînd vei merge să te închini Scaunului slavei Preasfintei și celei de o Ființă Treimi și să te rogi pentru noi, ca și noi, biruind lumea, să cîștigăm cereasca împărăție și să ne vedem acolo unul cu altul!".

Ioan, auzind aceasta, nu s-a îndoit, nici s-a înspăimîntat cu mintea, ca cel ce era gata de moarte, deși era sănătos cu trupul, neavînd nici o boală. Apoi a grăit lui Simeon prin trimisul său: "Fiul meu să te binecuvînteze pe tine Dumnezeu părinților noștri, pe care L-ai căutat și Unul Născut Fiul Tatălui pe care L-ai iubit și făcătorul de viață Duh, pe Care l-ai dorit. O dumnezeire a Preasfintei Treimi să-ți fie ție întărire și apărare! Acela să te povățuiască și să te mîngîie. Cei ce te vor binecuvînta, vor fi binecuvîntați, iar cei ce te vor blestema, vor fi blestemați. Dumnezeu să-ți adauge cinstea, deoarece tu pe mine, duhovnicescul tău părinte, m-ai cinstit ca pe un părinte trupesc. Să afle dar și milă de la Domnul, maica ta cea fericită, care mi-a slujit mult". Deci, frații care stăteau înaintea starețului, auzind cuvintele ce le grăia, s-au înfricoșat. Apoi l-au întrebat: "Ce poruncești, părinte, pentru tînărul Simeon? Starețul răspunse: "Voiesc ca toți să fie următori asemenea lui Simeon în dragostea cea învăpăiată a inimii lui către Dumnezeu. Să se învrednicească de ajutorul

rugăciunilor acestuia, care este vas ales al lui Dumnezeu, mare și cinstit".

Părintele Ioan, învățînd pe frați și rugîndu-se pentru ei, s-a făcut ca și cum ar voi să se odihnească puțin și a adormit ca și cuprins de un somn dulce. Astfel și-a dat fericitul sfîrșit, nefiind bolnav cu trupul și aflîndu-se totdeauna pe lîngă Sfinții Părinți.

După moartea cuviosului stareț, Sfîntul Simeon s-a dedat spre mai multe osteneli. Iar rînduiala vieții lui era astfel: De dimineață pînă la al nouălea ceas se ruga, după al noulea ceas se îndeletnicea cu citirea și scrierea cărților pînă la apusul soarelui; iar după apusul soarelui începea rugăciunea și astfel petrecea toată noaptea fără de somn, pînă în zori de ziuă. Cînd se lumina de ziuă, porunca somnului, ca unui rob, să se apropie puțin de el; astfel, dormitînd foarte puțin, iarăși se scula și își începea obișnuita pravilă. În vremea rugăciunii ținea în mîna dreaptă tămîie, care fără să fi fost cărbuni de foc, ieșea din ea fum de tămîie.

Odată, se auzea în văzduh popor mult, cîntînd împreună cu el și zicînd Aliluia; iar aceia erau sfinții îngeri. El adeseori petrecea multe zile și nopți fără somn. Odată n-a dormit deloc treizeci de zile și treizeci de nopți, rugînd pe Dumnezeu, ca să

ia somnul cu totul de la el; însă Dumnezeu i-a zis: "Se cuvine ție să dormi ca să-ți odihnești puțin trupul".

Dar, diavolul, nesuferind să vadă o nevoință ca aceea a lui Simeon, iarăși s-a înarmat contra lui cu toate cetele sale și se silea să-l îngrozească cu diferite năluciri; fiindcă uneori se închipuiau în balauri și în felurite fiare, și astfel se repezeau să-l muște. Alteori diavolul se prefăcea într-o pasăre neobișnuită, care avea față de prunc și cădea către față lui, iar alteori se arăta în mulțime de oaste, venind contra lui cu chiot mare ca la război, vrînd să-l surpe jos și astfel să-l răstoarne la pămînt împreună cu stîlpul lui.

Odată, au izbit cu o piatră mare în stîlp, încît era cît pe ce să cadă; dar puterea lui Dumnezeu cea nevăzută l-a sprijinit și l-a îndreptat. Odată, i s-a arătat diavolul ca o față de arap, neagră și fără de rușine, care se sîrguia să cuprindă cu mîinile lui grumajii sfîntului, și-i zicea: "Încă odată mă voi lupta cu tine și de mă vei birui, mă voi duce de aici". Toate nălucirile și arătările acelea drăcești, sfîntul le gonia cu rugăciunea și cu semnul Sfintei Cruci. El a văzut o vedenie dumnezeiască foarte minunată: I se părea că vedea cerul deschis și pe Domnul nostru Iisus Hristos înconjurat de negrăită strălucire, ca o văpaie de foc; iar Sfinții Arhangheli

Mihail și Gavriil stăteau împrejurul lui, unul în partea dreaptă iar altul în stînga, și sub picioarele lor un nor roșiatic.

Sfîntul Simeon, văzînd aceasta, s-a închinat Domnului său și, întinzînd mîinile spre El, s-a rugat ca, după buna sa credință, să-i dea lui să aducă roduri bune duhovnicești. Deci, Domnul a binecuvîntat pe Simeon de trei ori, cu semnul dumnezeieștilor Sale degete. Simeon, privind în jos, a văzut pe fața pămîntului o mulțime mare de diavoli în multe feluri de chipuri: Unii ca vierii și alții ca și caprele de turmă; și i-a dat lui Domnul putere peste acei diavoli ca să-i izgonească. Iar ca întărire a acelei puteri, Sfîntul Simeon s-a pogorît de la Domnul, avînd în mîinile lui un toiag de finic; și îndată toată mulțimea văzută a diavolilor a fugit din fața lui Simeon și s-a făcut nevăzută.

Deci, sfîntul avea putere să izgonească toate duhurile cele viclene din oamenii care se duceau la el; și astfel îi tămăduia de tot felul de boli și învia morții. Odată, un om căruia îi murise fiul, venise la stîlpul sfîntului și striga cu lacrimi, rugîndu-se să-l miluiască și să se roage lui Dumnezeu pentru fiul său cel mort. Sfîntul, săvîrșindu-și rugăciunea sa, a zis acelui om: "Mergi în numele Domnului, că fiul tău este viu!" Omul acela, crezînd cuvintele sfîntului, s-a dus la casa sa și și-a găsit fiul înviat

din morți. Deci, luându-l, l-a adus la sfântul cu negrăită bucurie și a dat pentru aceasta mulțumire lui Dumnezeu și plăcutului Său.

După aceasta, Sfântul Simeon iarăși a văzut pe Domnul Dumnezeu nostru, Căruia îi stăteau înaintea cetele îngeresti, dintre care cei dinainte țineau o cunună împărătească împodobită cu pietre scumpe, în al cărei vîrf era o cruce care strălucea ca fulgerul; iar sfinții îngeri voiau să încoroneze în împărăție cu acea cruce pe Simeon. Apoi Sfântul Simeon le-a zis: "Să nu luați de la mine această haină de păr, în care m-am îmbrăcat pentru Hristos". Iar îngerii i-au zis: "Pentru aceea să ai cununa cea pregătită ție în împărăția lui Hristos și să te îmbraci ca și cu o porfiră cu darul Sfântului Duh; și astfel vei împărăți cu sfinții în împărăția cea fără de sfîrșit". Deci, fericitul Simeon, căutînd spre Domnul, a zis: "Doamne, Ziditorule al tuturor, de vreme ce pe mine nevrednicul binevoiești să mă învrednicești slavei sfinților Tăi în împărăția Ta, atunci mă rog bunătății Tale, dă-mi ca de acum înainte să nu mă mai împărtășesc de hrana omenească cea pămîntească". Și a auzit pe Domnul învoindu-se împreună la cererea lui și îndată sfinții îngeri, apropiindu-se, au pus peste pustniceasca lui haină de păr, o haină împărătească prealuminată și i-a încoronat capul cu cunună și au cîntat cu glas

mare, zicînd: "Slăvit și preamărit este Hristos Dumnezeu, Împăratul cerului și al pămîntului; deci, să fie lăudat Simeon, robul Lui".

După o vedenie ca aceea, sfîntul Simeon n-a mai gustat deloc hrană pămîntească pînă la sfîrșitul său, de vreme ce se hrănea cu hrana cea cerească care i se aducea de îngeri. În ce fel și cît de multe minuni a făcut Sfîntul Simeon și cît de minunate au fost faptele lui, se află scris pe larg în cartea vieții lui. Dar aici se pomenesc puține din minunile lui cele multe, nelungind cuvîntul, ca să nu se supere cel ce citește și cel ce ascultă, voi povesti cîteva din ele:

Odată i s-au descoperit Sfîntului Simeon toate răutățile ce erau să năvălească asupra cetății Antiohiei și asupra părților celor dimprejurul ei; pentru că a văzut pe un înger, ținînd o sabie în mînă și zburînd prin văzduh pe deasupra cetății. Deci, sfîntul a strigat către Dumnezeu, rugîndu-se pentru cetate din toată inima. El a stat înaintea Domnului, ca oarecînd Moise, rugîndu-l să-și întoarcă mînia Sa de la poporul Său. Domnul i-a zis: "Iată, strigarea păcatelor acestei cetăți s-a suit înaintea Mea, mînia și iuțimea Mea am pornit-o asupra ei; deci, o voi pierde pentru păcatele ei, trimițînd foc, sabie și moarte. Aceia m-au întăritat în păgînatățile lor; iar Eu o voi da în robia

străinilor". Sfântul a spus această vedenie unor cucernici bărbați, care veneau la el din cetate și-i îndemna pe toți spre pocăință.

Deci, netrecînd multă vreme, Dumnezeu a ridicat pe bătrînul Hosroie, împăratul Persiei. Acesta a fost moș lui Hosroie, cel mai tînăr, care a luat din Ierusalim lemnul cel de viață făcător al Sfintei Cruci. Deci, a venit Hosroie cu putere persană și haldeiască și a bătut cu război mare cetatea Antiohiei. Fericitul Simeon, stînd pe stîlp, era acoperit de Dumnezeu și apărat de barbarii ce năvăliseră spre acea parte. Deci, sfîntul se ruga Domnului, ca să-Și întoarcă mînia Sa de la acea cetate și să nu o dea în mîinile vrăjmașilor; dar n-a putut să îmblînzească și să potolească dreapta mînie a lui Dumnezeu. Și iarăși s-a făcut o vedenie. În acea vedenie, a văzut că stă înaintea sa o cruce prealuminoasă, iar lîngă ea doi îngeri, avînd în mîini arcuri încordate și săgeți gătite spre săgetare; iar acei îngeri au grăit către dînsul, zicînd: "Iată, crucea aceasta ți-a trimis-o ție Domnul spre arătare și ca semn de pace, că nu vei cădea sub mînia lui Dumnezeu, care a năvălit asupra acestei cetăți; iar săgețile sînt gătite spre gonirea vrăjmașilor celor ce se apropie de locul tău, de vreme ce noi sîntem puși să te păzim".

Iarăși a văzut Simeon în vedenie o cetate luată și în mijlocul ei se auzeau vrăjmași, strigare, plîngere și răcnete mari. Acolo se vedea că unii erau tăiați de sabie, alții duși în robie, iar alții fugeau, aruncîndu-se după zidurile cetății. Între cei ce fugeau se vedeau și doi monahi din mănăstirea lui, care se temeau de năvălirea păgînilor; astfel ei au lăsat mănăstirea și muntele și au fugit din cetate. Pe cînd fugeau din cetate împreună cu alt popor, i-a văzut sfîntul cum au fost ajunși și prinși de barbari. Unul a fost ucis cu sabia, iar altul a fost dus în robie. Acestea toate ce s-au văzut de Sfîntul Simeon s-au împlinit după puține zile. Pentru că cetatea Antiohia s-a luat, pustiindu-se cu sabie și foc și mult popor a fost dus în robie. Mulți au scăpat însă cu rugăciunile sfîntului Simeon din acea cumplită primejdie; deoarece barbarii intrînd în cetate cu multă putere, poporul a deschis alte porți dinspre miazănoapte și miazăzi, ce nu erau păzite de barbari, și au fugit pe acolo, iar alții au fugit aruncîndu-se după ziduri.

Deci, mult popor a fugit la munte și în pustie și s-au păzit cu milostivirea lui Dumnezeu, afară de cei doi monahi pomeniți mai sus. Vrăjmașii veneau și la muntele pe care era mănăstirea și stîlpul lui Simeon, dar se întorceau deșerți, pentru că muntele era acoperit, precum oarecînd era acoperit muntele Sinai de negură și de nor, încît nu vedeau

stîlpul și mănăstirea. Alții erau întorși și îngroziți de puterea cea nevăzută și astfel fugeau înapoi cu spaimă, ca și cum ar fi fost goniți de o mulțime de ostași înarmați. Deoarece rugăciunea sfîntului era armă înfricoșată și de nebiruit potrivnicilor, și nici unul din cei ce au fost cu sfîntul în munte n-a pătimit ceva rău de năvălirea barbarilor, afară de cei doi frați, care au fugit în cetate de frică.

După plecarea barbarilor, mulți răniți veneau la sfîntul, și tuturor le dădea tămăduiri. Iar pe cei ce erau duși în robie, sfîntul i-a izbăvit din legături și din robie și cu rugăciunile lui i-a eliberat. Cîți își aduceau numai aminte de numele sfîntului, fiind în robie, îndată le cădeau legăturile și obezile; astfel umblau prin mijlocul barbarilor, ca cum ar fi nevăzuți și veneau în țara lor fără nici o împiedicare. Așa și fratele cel mai sus pomenit, al cărui tovarăș a căzut de sabie, a ieșit de la robie cu un ostaș oarecare, ce zicea: "Cînd ne-am adus aminte de părintele Simeon și cu lacrimi am chemat numele lui, îndată legăturile ce erau pe noi s-au dezlegat singure și au căzut; iar noi am trecut prin mijlocul barbarilor și nimeni dintre ei nu ne-au întrebat sau să ne fi împiedicat pe noi.

Un bătrîn oarecare, orb de ochi, ședea mai înainte de năvălirea barbarilor sub un munte lîngă cale, cerînd milostenie de la cei ce treceau. Năvălind fără

de veste barbarii, unul din ei l-a lovit cu sabia peste grumaz, însă nu i-a tăiat capul, ci i-a făcut numai o rană de moarte; astfel bătrînul acela se tăvălea prin sîngele său, avînd puţină nădejde de viaţă. Văzînd aceasta Sfîntul Simeon cu ochii săi înaintevăzători a chemat pe oarecare din fraţi şi i-a trimis să-l ia şi să-l aducă la dînsul pe acel bătrîn. Deci, aceia, ducîndu-se, l-au luat pe o rogojină şi l-au adus înaintea stîlpului. Sfîntul, luînd ţărînă de la pămînt şi amestecînd-o cu apă sfinţită, a poruncit să o lipească de rana bătrînului, zicînd: "În numele lui Emanuel, aşează-te, capule, la locul tău şi te întăreşte". Şi îndată, cu acest cuvînt, s-a lipit capul bătrînului la loc şi s-a unit cu vinele lui, s-a întărit şi s-a tămăduit acea rană înfricoşată, astfel că bătrînul a început a vorbi. Ochii lui cei orbi s-au deschis şi toţi cei ce priveau la acea minune s-au înspăimîntat şi au slăvit pe Dumnezeu.

După cîţiva ani, Cuviosul Simeon, supărîndu-se de neodihnă, de vreme ce venea la dînsul din toate părţile mulţime de popor fără de număr, aducîndu-şi bolnavii, tulburîndu-i liniştea lui, s-a gîndit să lase acel stîlp pe care stătuse opt ani şi să se mute aiurea, în alt loc mai liniştit. De acolo nu era departe un alt munte înalt cu totul şi pustiu, de vreme ce nu era în dînsul nici apă şi nimeni din oameni nu s-a suit acolo, fiindcă nu era uşor de

suit. Acel loc era locuință numai balaurilor, fiarelor cu patru picioare și târîtoarelor celor otrăvitoare. În acel munte se gîndea Sfîntul Simeon să se mute. Pe cînd se gîndea el la acestea, i S-a arătat Domnul cu o mulțime de sfinți îngeri, pogorîndu-Se din cer prin nor luminos spre acel munte și grăind către dînsul: "Grăbește-te, Simeoane, de te suie pe acest munte minunat; căci așa se va numi acest munte de acum. Aici, pe dînsul, și mai mult voi minuna darul Meu în tine!" Și îndată cu acel glas i s-a arătat sfîntului pe acel munte, un deal înalt și o piatră, pe care stăteau picioarele Domnului. Deci, s-a luminat ca soarele de slava Domnului, acel așternut al picioarelor. Pe acea piatră i s-a poruncit de Domnul lui Simeon să stea.

După acea vedenie, cuviosul, chemînd pe frați, le-a spus bunăvoirea Domnului ca să se mute la alt munte. Deci, rînduindu-le egumen pe un bărbat bătrîn și iscusit, s-a pogorît de acolo și s-a dus în muntele cel minunat, petrecîndu-l frații cu lacrimi. Apropiindu-se de dealul cel arătat lui, a stat și s-a rugat mult lui Dumnezeu.

Pe cînd săvîrșea rugăciunea, s-a auzit glas de o mulțime de îngeri, strigînd "Amin". Deci, sfîntul a poruncit ucenicilor săi ca să pună o cruce de piatră în acel loc, spre aducere aminte a glasului îngeresc ce s-a auzit acolo. Deci, căutînd spre

înălțimea muntelui, l-a văzut pe acela strălucit de slava lui Dumnezeu și, suindu-se cu bucurie pe acea piatră, a văzut pe Domnul în vedenie chemându-l în acel loc. Fericitul Simeon avea pe atunci douăzeci de ani de la nașterea sa. Dar nici acolo n-a avut odihnă de cei ce veneau, căci a doua zi poporul, venind la mănăstirea lui cea dintâi și negăsindu-l, a ridicat plângere mare.

Deci, aflînd poporul că s-a mutat Sfîntul în alt munte, s-a dus la dînsul cu sîrguință, aducînd împreună și pe bolnavii lor, pe care văzîndu-i cuviosul, s-a mîhnit, deoarece nici acolo nu-l lăsa pe el să stea singur cu Dumnezeu. Cuviosul Simeon, văzînd lacrimile lor, i s-a făcut milă și, punîndu-și mîinile pe fiecare bolnav, cu chemarea numelui Domnului, i-a tămăduit și i-a trimis acasă sănătoși. În muntele acela se afla un leu, care a întîmpinat pe un om ce venea la sfînt. Și s-a repezit la el, voind să-l omoare și să-l mănînce. Iar omul, neputînd să scape de acea fiară, a strigat către dînsa, zicînd: "Pentru Simeon, robul lui Dumnezeu nu mă omorî." Și îndată, leul, auzind de numele lui Simeon, s-a îmblînzit și, nefăcînd nici un rău omului, s-a întors la culcușul său.

Omul, venind la sfîntul, i-a spus ceea ce i se întîmplase. Deci, temîndu-se ceilalți, care auzeau aceasta, au rugat pe sfînt să gonească fiara din

muntele acela, ca să nu le fie frică celor ce vin la dînsul. Cuviosul, chemînd pe ucenicul său, Anastasie, din care a izgonit şapte diavoli, i-a zis: "Du-te la peştera leului şi zi-i fiarei: "În numele Domnului, îţi zice Simeon, robul lui Hristos, să te duci din muntele acesta, că de acum nu-ţi va mai fi locuinţa aici, de vreme ce îngrozeşti pe fraţii care vin aici"". Ducîndu-se Anastasie şi găsind pe leu în culcuşul său i-a spus cuvintele cuviosului, vorbind ca la un om înţelegător. Iar leul, împlinind porunca, s-a dus de acolo în alte locuri depărtate şi pustii, nemaivătămînd pe nimeni din cei ce întîmpina în cale.

În acea vreme, în partea aceea, cu voia lui Dumnezeu se înmulţiseră multe feluri de boli între oameni, încît mulţi mureau. Sfîntul, cunoscînd mînia lui Dumnezeu asupra poporului, se ruga Domnului cu lacrimi, ca să miluiască pe poporul Său şi să-şi întoarcă de la dînşii mînia Sa cea dreaptă. Deci, s-a auzit către dînsul un glas de la Domnul, zicînd: "Pentru ce te doare inima de poporul acesta; oare tu îi iubeşti mai mult decît mine? Dar de vreme ce s-au înmulţit fărădelegile lor, apoi este trebuinţă şi de pedepsire; însă, ca să nu te mîhnesc, îţi dau putere să tămăduieşti toate bolile dintr-înşii". Aceasta a zis Domnul robului Său, Simeon. Iar poporul cel atins de boli, chema, după Dumnezeu, numele sfîntului Simeon plăcutul

Lui. Mulți îl vedeau în vedenie cercetînd casele lor, umbrindu-le cu crucea, dînd tămăduiri celor bolnavi și, deșteptîndu-se din vedenii, simțea sănătatea, ușurîndu-se de toate bolile lor.

Chemarea numelui Sfîntului Simeon între ei se făcea astfel: Aprindeau în casele lor candelile pline cu untdelemn, tămîiau cu tămîie și se ruga zicînd: "Hristoase Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile robului tău Simeon, cel ce este în muntele cel minunat, miluiește-ne pe noi".

Astfel cîștigau ei mila Domnului. Iar unii dintre ei care nu aveau untdelemn destul, aceia turnau puțin untdelemn în candelă și o aprindea, și ardea nestinsă candela lor pînă la a treia sau a patra zi, ca și cum ar fi fost untdelemn destul. Astfel, untdelemnul nu se împuțina din candelile lor, prin chemarea numelui Sfîntului Simeon.

Într-una din zile s-a descoperit Cuviosului Simeon că sfîrșitul din această lume al Preasfințitului Efrem, arhiepiscopul Antiohiei, este aproape. Deci, chemînd pe frați, le-a spus de aceasta și le-a poruncit să se roage lui Dumnezeu, că are să cadă un mare stîlp al Bisericii. Aceia ziceau: "Noi am auzit că arhiepiscopul este sănătos". Într-altă zi, vineri după cîntarea Utreniei, chemînd pe frați, a zis către ei cu umilință: "Efrem, arhiereul lui Dumnezeu, a murit în această noapte, de vreme ce

am văzut sufletul lui ridicându-se la cer de sfinții îngeri, și fiind aproape de mine, m-a sărutat și mi-a zis: "Mă rog ție, pomenește-mă și pe mine în rugăciunile tale cele către Domnul".

Acestea le spunea cuviosul cu lacrimi și zicea: "Vai Antiohiei, că nu mai are pe Efrem! Vai cetății aceleia, căreia i s-a luat Sfântul Efrem!" Deci, după moartea fericitului Efrem, a luat scaunul, Domnin, care venise de la Constantinopol și care era nemilostiv către cei săraci. Cuviosul Simeon, aflând de acest lucru, i-a proorocit pedeapsa lui Dumnezeu. Deci, nu după multă vreme, Domnin, căzînd în boală, într-atît i s-au zbîrcit mîinile și picioarele, încît nu putea nici să umble, nici să lucreze, ci era purtat de alții de colo pînă dincolo, ca un buștean.

Sfîntului i s-a mai descoperit și despre cutremurul ce avea să se întîmple în Antiohia, mai înfricoșat decît cel dintîi. El, vestind aceasta celor ce veneau la dînsul, plîngea și se ruga lui Dumnezeu ca Să-și întoarcă mînia. În aceeași zi, seara, s-a clătinat pămîntul de cutremur mare și au căzut zidurile cetății, iar zidirile cele înalte și frumoase s-au amestecat cu pămîntul, încît s-a înspăimîntat tot poporul de frică mare, de vreme ce mulți au fost uciși de zidirile cele căzute. Ceilalți toți, bătrînii și tinerii, au alergat la plăcutul lui Dumnezeu din

muntele minunat, rugîndu-l cu multe lacrimi ca, prin rugăciunile lui cele primite de Dumnezeu, să potolească mînia Lui.

Deci, rugîndu-se sfîntul cu osîrdie mare, a încetat cutremurul și a văzut cerul deschis dinspre răsărit, ieșind de acolo o lumină negrăită, însemnînd prin aceasta milostivirea lui Dumnezeu ce se arăta poporului, care se pocăiește. După aceasta, cu porunca lui Dumnezeu, Cuviosul Simeon a zidit o mănăstire în Muntele Minunat. El a făgăduit acelea cu mîinile oamenilor tămăduiți de dînsul, al căror număr era foarte mare. A cerut apă destulă pentru trebuința mănăstirii și pentru cei ce veneau; iar grîul în hambare, cu rugăciunea lui, atîta l-a înmulțit cu îndestulare, încît timp de trei ani nu s-a împuținat, deși se lua mult în toate zilele, pentru facerea pîinii trebuincioase mulțimii oamenilor, cei care veneau de pretutindeni.

El a zidit un alt stîlp nou pe care, Însuși Domnul, a venit cu sfinții îngerii și a sfințit stîlpul acela. Apoi dreptul s-a suit pe dînsul cu multă bucurie și a stat acolo pînă la fericitul său sfîrșit. În anul al treizeci și treilea al vîrstei sale, cu porunca lui Dumnezeu ce i s-a descoperit, s-a îndemnat să primească hirotonia preoției, pe care mai înainte n-o voia nicidecum.

Deci, a venit la dînsul, după porunca Domnului, Dionisie, episcopul Seletkiei, și l-a hirotonit preot. Așadar, Sfîntul Simeon fiind sfințit, săvîrșea cu credință dumnezeieștile Taine, slujind lui Dumnezeu fără de prihană, ca un înger. El avea adeseori minunate vedenii și descoperiri dumnezeiești; deci, spunea și cele ce aveau să fie mai înainte. El vedea cele ce erau mai departe, ca și cum ar fi de față și privea mai departe lucrurile cele ascunse ale oamenilor. Făcea minuni nenumărate pe pămînt și pe mare, se arăta în vedenii, pe cei orbi i-a luminat, leproșii i-a curățit, pe cei șchiopi i-a îndreptat, dracii din nenumărați oameni i-a gonit, gurile fiarelor le-a astupat, toate rănilile și toate bolile le-a tămăduit, înviind și pe unii morți. Astfel s-a împlinit în el cuvîntul lui Hristos: *Cel ce crede în mine, va face lucrurile pe care Eu le fac*. Deci, cu adevărat era Dumnezeu în Sfîntul Simeon, minunatul Său rob, precum arată deosebita carte în care este scrisă pe larg viața cu minunile lui cele multe.

Simeon, petrecînd toți anii vieții sale șaptezeci și cinci și văzîndu-și mai înainte mutarea către Domnul, a chemat pe ucenicii săi și, cunoscîndu-i că aveau multă dorință, dar se rușinau să-l întrebe, fiind cucernici, cum a trăit atîția ani, nemîncînd ca om nicidecum vreo mîncare omenească. Atunci le-a arătat toate acelea în

ceasul cel de pe urmă, ca un părinte iubitor de fii, ca să-i întărească și mai bine către nevoințele cele duhovnicești și ca să aibă nădejde către Dumnezeu.

Deci, a zis către dînșii: "Fraților și fiii mei, eu am cîștigat multe și mari faceri de bine de la Stăpînul meu, precum știți. În toate acestea m-am învrednicit de un mare dar de la milostivirea Lui, pe care voi nu-l știți; deci, voiesc, să vi-l arăt. Sînt mulți ani de cînd am rugat bunătatea lui Dumnezeu, ca să mă izbăvească de bucatele cele stricăcioase. Dar cum voi povesti mila și bunătatea Ta, Hristoase, Care ai făcut-o cu mine, nevrednicul robul Tău! Am văzut că a venit din văzduh un bărbat luminat, îmbrăcat în haină și podoabă preoțească, care ținea în mîini un vas dumnezeiesc. Din acel vas scotea mîncare cu un clește și îmi dădea de trei ori, însă nu știu ce mîncare era; numai atît știu, că era dulce la gust, albă și negrăită la vedere. Din acel ceas pînă în ziua de astăzi a venit acel bărbat minunat în toate duminicile, după dumnezeiasca Liturghie și îmi dădea acea dumnezeiască împărtășire; astfel că îmi potolea foamea pînă în Duminica cealaltă și nicidecum nu flămînzeam. Numai aceasta am avut-o ascunsă de voi, fiilor; iar pe toate celelalte le știți, ca cei ce sînteți părtași ai nevoințelor mele duhovnicești. Deci, vă las vouă predaniile și

canonul meu și cer de la voi această răsplătire: Să păziți acest amanet al meu întreg și nesmintit, ca și cum m-ați vedea pe mine. Să petreceți în fapte bune, precum petreceați când eram cu voi, lucru care se va arăta în ziua cea mare a răsplătirii, când veți dobîndi fiecare după lucrurile voastre".

Cuviosul Simeon, poruncind acestea ucenicilor săi, dorea ca să le păzească neclintite și să afle odihnă veșnică în Împărăția cerului. El le-a mai vorbit și alte multe vrednice de pomenire, astfel că în ziua de 24 mai, s-a dus către Hristos, Cel dorit de el, ca să se sălășluiască în bunătățile cele nespuse și negrăite, pe care le-a gătit lui și tuturor celor ce Îl iubesc și Îi păzesc poruncile Lui cele mîntuitoare. Iar cinstitele și vrednicele lui moaște au rămas acolo în sfîntul său staul, din muntele cel minunat, unde a săvîrșit nevoințele lui cele minunate. Ucenicii lui au acele sfînte moaște ca o vistierie de minuni, care niciodată nu se deșartă. Cu cît se deșartă, cu atît se umple și sporesc vindecările, nu numai ale trupului, dar și ale sufletului, întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

